

ส้มป่อย	
ชื่ออื่น	ส้มขอน (ไทยใหญ่-แม่ฮ่องสอน) สัมปวน(จันทบุรี) ส้มป่อย (ทั่วไป)
ลักษณะทางพฤกษศาสตร์	ต้น เป็นไม้พุ่มเลื้อย ตามลำค้ำบ กิ่งก้าน ใบมีหนาม ใบ ใบประกอบขนนกสองชั้น ใบย่อย รูปขอบขนาน ปลายและโคนมน เล็กกว่าใบมะขามไทย ดอก ดอกเล็กเป็นช่อกลม เป็นพู่เหมือนดอกกระถิน ออกตามปลายกิ่ง ฝัก ฝักแบนยาวคล้ายถั่วลันเตา สีน้ำตาลดำขอบเป็นคลื่น รว้น มีสารกลุ่มซาโนนินสูงถึง 20%ติดกับน้ำจะเกิดฟองที่คงทนมาก
การขยายพันธุ์	ด้วยเมล็ด
ฤดูกาลเก็บส่วนขยายพันธุ์	ฤดูร้อน
สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการเจริญเติบโต	เกิดตามที่รกร้างว่างเปล่าชายป่า และป่าละเมาะทั่วไป
การใช้ประโยชน์	ทางอาหาร นำยอดส้มป่อยมาแกงกับปลา หรือแกงกับเห็ด ไข่เหือง / ขาว หรือนำมาต้มส้มปลา ทางยา <u>ใบ</u> รสเปรี้ยวฝาดเล็กน้อย ต้มดื่ม ถ่ายเสมหะ ถ่ายระดูขาว แก้บิด แก้โรครตา ตำประคบให้เส้นเอ็นอ่อน <u>ดอก</u> รสเปรี้ยวฝาดมัน แก้เส้นเอ็นที่พิการให้สมบูรณ์ <u>ฝัก</u> รสเปรี้ยว ต้มหรือบดกินเป็นยาถ่าย ขับเสมหะ แก้ไอ แก้ไข้จับสั่น ทำให้อาเจียนแก้หน้าลายเหนียว ต้มเอาน้ำสระผมแก้รังแค ตำพอกหรือชุบสำลีปิดแผล แก้โรคผิวหนัง เปลือกฝัก รสขมเปรี้ยวเผ็ดปร่า เจริญอาหาร กัดเสมหะ แก้ไอ แก้ซางเด็ก <u>เมล็ดคั่ว</u> บดละเอียด ใช้เป่าจมูกทำให้จาม ต้น รสเปรี้ยวฝาด แก่น้ำตาพิการ <u>ราก</u> รสขมแก้ไข้
ฤดูกาลที่ใช้ประโยชน์	ทุกฤดู